

DIE ERVARING

Toen ik als jongen van 16 jaar bij Bert Matter in Zutphen mocht studeren, reed ik vaak met hem in zijn grote Volvo naar de St. Walburgiskerk. Bij de kerk aangekomen moesten we door een klein deurtje aan de oostkant van de kerk naar binnen, en betraden we het koor. Rondom de gotische kerk vond ik het altijd al mooi. Maar het indrukwekkendste was toch: door dat deurtje te gaan, van de wereld van het buiten naar de wereld van het binnen. Hoe immens was dat 'binnen'!

*Binnengetreden
oogverblindende hoogte
mijn hartslag versnelt*

Een gigantische ruimte opende zich, met pilaren, afbladderende kalk, en talloze details zoals de voetafdruk van de duivel in de vloer, de Librije met de geketende boeken, en het magnifieke Baederorgel waarop ik les kreeg. Ik kon en kan er niet genoeg van krijgen om door dat soort deurtjes te gaan en oude kerken binnen te treden.

Waarom dat precies is, weet ik niet. Het trekt me aan, ik kan het niet laten. Is het de verwantschap van dit soort ruimtes met het transcendente? Is het vanwege de hoogte waarnaar je blik getrokken wordt, het ritme en het lijnenspel van de pilaren die verwijzen naar een soort van kosmische harmonie waarin ik me thuis voel? Is het de sfeer van de heiligheid? De geschiedenis die er in deze kerkelijke monumenten ligt opgeslagen en in de grafstenen zichtbaar en voelbaar is?

*Liggend in het bos
met bomen als pilaren
zie ik de hemel
als een gewelf boven mij
zich nog verder openen*

Erik Heijerman